

[Albrechtsen]

Det er jo reelt udtryk for en nedprioritering i forhold til ungdomsåret, når der endog bruges færre penge på fredsåret, end der blev brugt på ungdomsåret, som der jo nok er nogle, især blandt de unge, som vil mene at der kom alt for lidt ud af. Danmark har jo faktisk også gennem deltagelse af beslutningen i FN forpligtet sig til at gøre en meget aktiv indsats.

Ministeren mener, at det bør overlades til de forskellige organisationer, enkeltpersoner osv. Det er ikke staten, der skal føre debatten, den skal føres i befolkningen. Det kan man selvfølgelig være fuldstændig enig i, men det er jo på ingen måde ensbetydende med, at staten så ikke skal gøre alt, hvad der overhovedet kan gøres, for netop at fremme denne debat og for at give den de bedste muligheder med hensyn til den økonomiske støtte. Men jeg tror ikke, at et ekstra bidrag på 1/2 mill. kr. under FN-forbundsregie og derudover en henstilling til det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg er tilstrækkeligt.

Jeg hæftede mig ved, at hr. Lasse Budtz tilkendegav, at når der opstår et forøget behov for midler, så er socialdemokratiet rede til, at vi skaffer disse midler. Det er jeg ganske overbevist om at det vil. Jeg håber derfor også, at hr. Stinus vil være med til at give det samme tilsagn som hr. Lasse Budtz, så vi i hvert fald på den måde kan sikre, at det ikke bliver mangelen på økonomiske tilskud, der gør, at der bliver gjort en for lille indsats på dette område.

Kofod-Svendsen (KrF):

Mit parti vil gerne medvirke til, at vi får øget debat om fred og nedrustning. Så kommer spørgsmålet: på hvilken måde skal det ske? Det, der helt konkret er tale om i dette beslutningsforslag, er jo at få oprettet et fredsårssekretariat. Jeg har lidt vanskeligt ved at se behovet for at få oprettet et sådant fredsårssekretariat, når vi har FN-Forbundet med de aktiviteter, og glimrende aktiviteter, som FN-Forbundet er i gang med, og vi har også hørt om den øgede bevilling på 500.000 kr. Jeg skal ikke gentage forhistorien, blot konkludere, at jeg ikke har kunnet se, at der er behov for det, der her foreslås, og mit parti kan derfor ikke medvirke.

Poulsgaard (FP):

Forleden traf jeg en dreng på 14 år. Han var meget, meget bange, for han havde lige hørt i radioen, at nu truer han, den dér – jeg havde nær sagt noget grimt, men det er jo alt for stærke ord, og dem må man ikke bruge heroppe – men Gaddafi truer med krig nu. Får vi krig nu? spurgte han. Jeg tror, at den dreng var symptomatisk for mange andre unge mennesker. De frygter virkelig krig, de er bange for, at vi får krig. Hvorfor er de så bange for krig? Fordi der bliver snakket om fred og fred og fred og om, at vi skal afværge krigsfare. Sandheden er, set gennem mine bedste briller, som jeg har på, at krigsfare er så langt væk, som den faktisk nogen sinde har været. Hvis bare man kan få sådan nogle som Gaddafi og enkelte andre sat på plads, er der overhovedet ikke risiko for, at vi får en verdenskrig, men der er risiko ved at blive ved og blive ved at snakke, som om krigen står lige om hjørnet. Så får vi alle disse nervøse mennesker som nu denne 14-årige dreng. De er bange for noget, som der ikke reelt er grund til at være bange for.

Jeg var glad ved udenrigsministerens afvisning af forslaget, men samtidig er jeg alvorlig bange for, at der ikke går lang tid, inden socialdemokratiet hopper med på dette forslag, og så er der måske et flertal igen. Vi ved jo alle sammen, at vi folketingsmænd får en masse indbydelser. Vi skal deltage i fredskomiteer, og jeg ved ikke, hvad vi bliver dynget til med af breve og andet godt. Jeg ved ikke, hvad de mennesker, der render rundt i disse fredsdemonstrationer egentlig laver. Er det, fordi de er arbejdsløse, at de ikke rigtig har noget fornuftigt at beskæftige sig med, og er det derfor, de ikke kan få en søndag til at gå? For som sagt er der ingen fare for krig. Som regel tilhører disse mennesker venstrefløjen, og venstrefløjen har aldrig nogen sinde selv kunnet finansiere noget som helst; det skal den altid have kapitalisterne til. Den skal såmænd nok få så mange kontakter herind til folketinget, at den kommer igennem med nogle store bevillinger, og når vi andre ikke vil være med til at give de bevillinger, er vi nogle krigsmagere og krigsophidsere, og vi vil ikke fred. Vi kender hele rummelen.

Fremskridtspartiet kan ikke støtte det beslutningsforslag.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):